

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 16.12.2010
KOM(2010) 775 endelig

2010/0373 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. .../...

**om tekniske krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af
forordning (EF) nr. 924/2009**

(EØS-relevant tekst)

SEK(2010) 1583 endelig

SEK(2010) 1584 endelig

SEK(2010) 1585 endelig

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Begrundelse og formål

Dette forslag skal ses i sammenhæng med oprettelsen af et indre marked for betalingstjenester i euro ("Single Euro Payments Area" eller SEPA), hvor der er effektiv konkurrence, og hvor der ikke er forskel på ordningerne for grænseoverskridende og indenlandske betalinger, hvilket medfører betydelige besparelser og fordele for den europæiske økonomi generelt. SEPA vil give europæiske borgere og virksomheder konkurrencedygtige, brugervenlige og pålidelige betalingstjenester i euro og vil skabe en platform for udvikling af betalingsrelateret innovation.

Trods væsentlig støtte fra både Europa-Kommissionen og Den Europæiske Centralbank startede SEPA som et primært markedsstyret projekt. Det Europæiske Betalingsråd ("European Payments Council" eller EPC), et koordinerings- og beslutningsorgan oprettet af den europæiske banksektor med henblik på at skabe SEPA, har udformet og gennemført ordninger for kreditoverførsler og direkte debiteringer i hele EU. Men i betragtning af den langsomme migration er alle kategorier af interesserede parter ved at nå til erkendelse af, at det kan blive nødvendigt med en juridisk bindende slutdato for at sikre en vellykket afslutning af projektet.

Fuldstændig integration af betalingsmarkedet vil først blive opnået, når betalingsinstrumenter for hele Unionen har erstattet alle de traditionelle indenlandske instrumenter. For at nå dette mål indføres der ved denne forordning slutdatoer for migration for kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro.

Generel baggrund

SEPA-kreditoverførselsordningen (SCT) blev lanceret den 28. januar 2008. SEPA-ordningen for direkte debitering (SDD) blev lanceret næsten to år senere, dvs. den 2. november 2009, som den anden vigtige milesten i gennemførelsen af SEPA ved hjælp af ordninger, som omfatter hele Unionen.

Sikre og effektive betalingssystemer er forudsætningen for økonomiske transaktioner og for et velfungerende indre marked. Euroen har som fælles valuta lettet kontantbetalinger mellem medlemsstaterne siden 2002. Men elektroniske betalingsinstrumenter, som omfatter hele Unionen, har af en række forskellige årsager stadig langt fra erstattet indenlandske betalinger. Den usikkerhed, der hersker på markedet, det generelt vanskelige økonomiske klima, ulemperne for pionerer inden for et netværksforretningsområde, fornemmelsen af mangel på retssikkerhed i forbindelse med en passende langsigtet forretningsmodel for SDD, som er helt i overensstemmelse med EU's konkurrenceregler, og dobbeltomkostningerne ved både at anvende SEPA-ordninger og traditionelle betalingssystemer har fået mange markedsaktører, særlig på udbudssiden, til at efterspørge EU-lovgivning om fastsættelse af en slutdato for overgang til SEPA. Behovet for og fordelene ved en slutdato for migration blev også understreget i to beslutninger fra Europa-Parlamentet¹ samt i Rådets (økonomi og finans)

¹ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2010-0057+0+DOC+XML+V0//DA>.

konklusioner², hvor Kommissionen opfordres til at foretage en grundig vurdering i tæt samarbejde med ECB. I henhold til artikel 127 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har ECB (ESCB) en grundlæggende opgave, som går ud på at fremme betalingssystemernes smidige funktion. I den forbindelse har ECB spillet en vigtig rolle, idet den har vejledt markedet om udviklingen af SEPA.

To år efter lanceringen af SEPA-ordningen for kreditoverførsler er antallet af SEPA-kreditoverførsler, som behandles ved hjælp af clearing- og afviklingsmekanismer, der befinder sig inden for euroområdet, endnu ikke nået op til tærsklen på 10 %. En lineær ekstrapolering af den nuværende migrationssats for SCT på 9,3 % (i august 2010) viser, at det sandsynligvis vil tage ca. 30 år at gennemføre SEPA. Selv med en mere optimistisk tilgang lader det til at være meget usandsynligt, at migrationen til SEPA kan gennemføres på under 15–20 år uden yderligere lovgivningsmæssige tiltag. Denne træghed forsinker migrationen til SEPA betydeligt og kan derfor i høj grad reducere de eventuelle direkte og indirekte fordele ved SEPA for den europæiske økonomi i almindelighed³. Selv om migrationen til SEPA vil kræve, at brugerne, herunder borgerne og små og mellemstore virksomheder, går over til at anvende en fælles EU-nummerering af bankkonti baseret på IBAN og BIC, vil sektoren lette overgangen gennem specifikke oplysningstiltag, anvendelse af IBAN og BIC på kontoudtog og på betalingskort samt automatiske konverteringsfaciliteter.

Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører

Dette initiativ vil supplere de gældende retlige rammer for betalingstjenester inden for EU.

Den 1. november 2009 afløste Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet forordning (EF) nr. 2560/2001⁴. Forordningen har reelt nedbragt gebyrerne for grænseoverskridende betalingstransaktioner i euro på op til 50 000 EUR til gebyrniveauet for indenlandske betalinger og har tilskyndet den europæiske betalingssektor til at opbygge den EU-betalingsinfrastruktur, der er nødvendig for at skabe SEPA.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (det såkaldte "betalingstjenestedirektiv" eller PSD)⁵ har til formål at fastsætte standardiserede betingelser og rettigheder i forbindelse med betalingstjenester, som tilbydes på markedet til fordel for forbrugere og virksomheder i hele Unionen, og tjener som et harmoniseret retsgrundlag for SEPA.

Overensstemmelse med andre EU-politikker og -mål

Forslagets mål er i overensstemmelse med EU's øvrige politikker og mål. For det første vil de forbedre funktionen af det indre marked for betalingstjenester. For det andet støtter de overordnet set Unionens øvrige politikker, bl.a. forbrugerpolitikken (ved at fremme sikre betalingssystemer, som dækker hele Unionen) og konkurrencepolitikken (ved at etablere ensartede forpligtelser, rettigheder og muligheder for alle markedsdeltagere og gøre det lettere

² http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/111670.pdf.

³ De eventuelle direkte og indirekte fordele ved SEPA overstiger 300 mia. EUR i en periode på seks år, under forudsætning af at migrationen til SEPA-instrumenter er altomfattende og hurtigt. Jf. *SEPA: potential benefits at stake*, CapGemini, 2007,

⁴ http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/sepa/sepa-capgemini_study-final_report_en.pdf.

⁵ EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11.

⁵ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2007:319:0001:01:DA:HTML>

at udbyde grænseoverskridende betalingstjenester, hvorved konkurrencen øges). Ifølge konklusionen på den konsekvensanalyse, der ledsager dette forslag, kan de fordele, der er forbundet med et integreret marked for betalinger, kun tilvejebringes i fuldt omfang gennem en hurtig og altomfattende migration til kreditoverførsler og direkte debitering, som dækker hele Unionen. Markedskræfterne og selvregulerende tiltag har vist sig ikke at være tilstrækkelige til at sikre en fælles migration til SEPA. De letter økonomiske transaktioner inden for Unionen og bidrager dermed også til at nå de mere generelle mål for EU 2010-strategien⁶.

2. HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

Høring af interesserede parter

Høringsmetoder, hovedmålgrupper og respondenternes overordnede profil

Generaldirektoratet for Det Indre Marked og Tjenesteydelser foretog fra juni til august 2009 en offentlig høring blandt interesserede parter om, hvorvidt og hvordan der skulle sættes frister for migrationen af eksisterende indenlandske kreditoverførsler og direkte debiteringer til de nye SEPA-betalingsinstrumenter, og offentliggjorde resultaterne i september 2009. Der er offentliggjort et resumé af høringen på generaldirektoratets websted⁷.

Der er foretaget flere høringer om SEPA på årsbasis gennem det europæiske virksomhedspanel. Den sidste høring fandt sted i den anden halvdel af 2009, og mere end 400 virksomheder indsendte bidrag. Heraf var 85 % små og mellemstore virksomheder og 15 % store selskaber. Høringen i 2009 omfattede spørgsmål om udfasning af de traditionelle betalingsinstrumenter og fastsættelse en slutdato for migration til SEPA.

Endvidere er forretningsmodellen for SEPA-ordningen med direkte debitering blevet drøftet med banksektoren i et stykke tid. Drøftelserne fokuserede på multilaterale interbankgebyrer (MIG)⁸ og førte til vedtagelse af overgangsbestemmelser om MIG i forordning (EF) nr. 924/2009. Men meningsudvekslingerne fortsatte, eftersom banksektoren ikke havde fastlagt den langsigtede forretningsmodel for SDD. Med henblik på at vejlede bankerne udstedte Kommissionen og ECB i marts 2009 en fælles erklæring, som blev efterfulgt af et arbejdsdokument fra Kommissionen i november 2009⁹. En offentlig høring om dokumentet blev afsluttet i december 2009. Kommissionens tjenestegrene sendte også et spørgeskema til udvalgte banker i december 2009–januar 2010. Det fokuserede på de dobbeltomkostninger, som de enkelte betalingstjenesteudbydere pådrager sig ved at anvende betalingssystemer og -processer (betalingsplatforme) for eksisterende indenlandske betalinger og for de nye SEPA-betalinger i hele EU parallelt. Derfor blev 19 af de største banker eller bankkoncerner i Europa, som repræsenterede en blanding af forretningsbanker, sparekasser og kooperative banker fra ni lande, udvalgt. Betalingsformidlere og betalingstjenestebrugere (hvoraf

⁶ Dette forslag er i forbindelse med EU 2020-strategien blevet identificeret som et af de centrale initiativer på den "digitale dagsorden", som Kommissionen vedtog i maj 2010 (http://ec.europa.eu/information_society/digital-agenda/documents/digital-agenda-communication-en.pdf).

⁷ http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/sepa/feedback_migration-2009_09_29_en.pdf.

⁸ Ved multilateralt interbankgebyr forstås et gebyr, der betales mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester for hver enkelt direkte debiteringstransaktion.

⁹ Yderligere oplysninger findes sammen med dokumenterne i hele deres ordlyd på http://ec.europa.eu/competition/sectors/financial_services/banking.html.

hovedparten var virksomheder) fik tilsendt et lignende undersøgelsesspørgeskema, men svarprocenten var ikke tilstrækkelig til at foretage en analyse.

I perioden fra 2008 til 2010 blev der afholdt drøftelser og udvekslet erfaringer med medlemsstaterne, finansielle institutioner, forbrugerorganisationer og andre arbejdsmarkedsparter, særlig gennem de eksisterende høringsudvalg om detailbetalinger, dvs. Markedsekspertgruppen vedrørende betalingssystemer ("Payment Systems Market Expert Group" eller PSMEG), Betalingsudvalget ("Payments Committee" eller PC) og EU-forummet for nationale SEPA-koordineringsudvalg.

Drøftelserne samt besvarelser og skriftlige bidrag fra de interesserede parter dannede udgangspunkt for den analyse, som er forelagt i to kommissionsdokumenter, dvs. konsekvensanalysen, som ledsager dette forslag, og en arbejdsdokument, som offentligheden kunne fremsætte bemærkninger til på Kommissionens websted i perioden fra den 7.-23. juni 2010. Dokumentet omhandlede en række spørgsmål, som der skulle tages stilling til i forbindelse med fastsættelsen af obligatoriske slutdatoer både for kreditoverførsler og for direkte debiteringer.

Sammenfatning af svarene og af, hvordan der er taget hensyn til dem

Der var bred opbakning fra alle de interesserede parter til fastsættelse af frister for fuldstændig migration til SEPA gennem bindende EU-regulering: Kun lovgivning på EU-niveau kan sætte skub i omfattede brug af kreditoverførsler og direkte debiteringer inden for hele Unionen. Det blev fremført, at SEPA-instrumenter ikke skal supplere, men derimod erstatte eksisterende traditionelle instrumenter.

Hovedparten af de interesserede parter gik ind for at fastsætte to særskilte frister for migration af kreditoverførsler og direkte debiteringer, mens nogle af dem foretrak en enkelt slutdato for migrationen af begge betalingstjenester. Endvidere argumenterede udbudssiden og nogle af brugerne kraftigt for længere migrationsperioder, særlig for direkte debiteringer.

I lyset af hørings svarene og andre indlæg fra sektoren afholdt Kommissionen den 17. november en sidste offentlig høring med henblik på at behandle to vigtige spørgsmål. Det første var, om forordningen bør give et direkte mandat til betalingsordningerne, således som betalingssektoren har udviklet dem, i stedet for at der anvendes en tilgang med obligatoriske tekniske krav, og det andet var, om der af klarhedshensyn bør indføres særlige bestemmelser om en passende langsigtet forretningsmodel for direkte debiteringer.

Den intense høringsproces viste, at betalingsinstrumenter, som dækker hele Unionen, bedst defineres ved en blandet tilgang med fastsættelse af fælles standarder og generelle tekniske krav. De tekniske krav bør finde anvendelse på hele betalingstjenestekæden, fra betalingsbruger til betalingsbruger gennem deres respektive betalingstjenesteudbydere. Derved bliver det muligt at udnytte alle de fordele ved SEPA, som opstår på markedets efterspørgselsside (betalingstjenestebruger). Udbudssiden efterspurgte imidlertid brug af de eksisterende SEPA-ordninger, som den europæiske banksektor har udviklet.

En lang række interesserede parter var tilfredse med forslaget om, at medlemsstaterne fritager bestemte nationale betalingsprodukter, som opfylder visse betingelser (f.eks. indenlandske transaktioner, markedsandel under en given tærskel) i en begrænset periode, hvorefter alle traditionelle produkter udfases. Andre ville have foretrukket en permanent fritagelse, således at de kunne blive ved med at anvende sådanne bestemte produkter. Svarene i forbindelse med høringen bekræftede også konsekvent, at der er et stort behov for at afklare gyldigheden af en

langsigtet forretningsmodel for direkte debiteringer, som er i overensstemmelse med EU's konkurrenceregler.

Ekspertbistand

Cap Gemini Consulting fik til opgave at foretage en omfattende undersøgelse af omkostningerne og fordelene ved migration til SEPA, og resultaterne blev offentliggjort i januar 2008.

Endvidere offentliggjorde Kommissionen i august 2008 en undersøgelse, som Van Dijk Consultants havde fået til opgave at foretage med henblik på at forberede overvågningen af SEPA's konsekvenser for forbrugerne.

Konsekvensanalyse

Kommissionen har foretaget en konsekvensanalyse, der er nævnt i arbejdsprogrammet. Konsekvensanalysen blev gennemført i tæt samarbejde med ECB.

I konsekvensanalysen behandles spørgsmålet om den langsomme migration til SEPA-ordningen for kreditoverførsler og SEPA-ordningen for direkte debitering, som har medført, at traditionelle indenlandske instrumenter eksisterer side om side med SEPA-betalinger. Heri identificeres de grundlæggende årsager til den langsomme migrationsproces: Usikkerhed med hensyn til gennemførelsen af SEPA og dertil knyttede problemer, f.eks. manglende tilskyndelse til at udvikle SEPA-produkter, som opfylder brugernes behov fuldt ud, utilbøjelighed til at investere på grund af ulemperne ved at være pioner og en uensartet efterspørgselsside med et begrænset kendskab til SEPA. Endvidere opregnes konsekvenserne af den langsomme migration. På mikroniveau er markedsaktørerne på efterspørgsels- og udbudssiden nødt til at opretholde mange betalingsplatforme, hvilket medfører en fordobling af driftsudgifterne til opholdelse af disse systemer og et negativt afkast på SEPA-investeringer. På makroniveau fører vedvarende national opsplitning på EU-markedet til manglende udnyttelse af stordriftsfordele, konkurrencen begrænses, og der lægges hindringer i vejen for innovation.

I forbindelse med konsekvensanalysen blev følgende tre scenarier overvejet: ingen intervention, yderligere tilskyndelser til migration til SEPA uden fastsættelse af en slutdato og konsekvenserne af fastsættelse af en slutdato for migrationen. Det konkluderes, at den bedste løsning for Unionens betalingsmarked, Europas økonomi og de interesserede parter er at fastsætte en slutdato for migrationen ved hjælp af en forordning.

I konsekvensanalysen behandles derefter spørgsmålet om, hvordan slutdatoen bedst gennemføres rent teknisk, og det sker ved at undersøge forskellige alternativer for gennemførelsen af slutdatoen inden for flere områder.

Referencegrundlag for vedtagelse af kreditoverførsler og direkte debiteringer, som dækker hele Unionen. Det anbefales at fastsætte en slutdato på grundlag af generelle tekniske krav, dvs. krav, som kreditoverførsler og direkte debiteringer, der dækker hele Unionen, skal opfylde. De tekniske krav skal omfatte de eksisterende internationale og europæiske standarder.

Transaktionsdomæne. Det anbefales at anvende en tilgang, som indebærer, at de tekniske krav, der defineres ved en slutdato, finder anvendelse på hele transaktionsdomænet eller betalingsprocessen, dvs. ikke blot mellem betalingstjenesteudbydere, men også i forholdet

kunde-betalingstjenesteudbydere og betalingstjenesteudbydere-kunde. På efterspørgselssiden kan der skønmæssigt spares 84 mia. EUR i driftsudgifter, men det forudsætter, at integrationen af betalingsmarkedet kommer til at omfatte mere end blot interbankområdet.

Produktspecifikation. Det anbefales også at anvende en slutdato for nicheprodukter, dvs. kreditoverførsler og direkte debiteringer, som omfatter begrænsede betalinger og særlige funktionaliteter. For at tage højde for de nødvendige tilpasninger af ordningerne for kreditoverførsler og direkte debitering indføres der dog bestemmelser om en overgangsperiode på 3-5 år.

Geografisk rækkevidde. Det anbefales at anvende løsningen med en fælles slutdato for euroområdet og en senere fælles slutdato for medlemsstaterne uden for euroområdet. Da betalinger i euro i medlemsstaterne uden for euroområdet kun skønnes at tegne sig for 2 % af alle betalinger i euro, står og falder SEPA's succes ikke med en hurtig og fuldstændig migration af medlemsstaterne uden for euroområdet.

Frist for migration. Det anbefales at vælge alternativet med forskellige slutdatoer, dvs. senest et år efter forordningens ikrafttrædelse for kreditoverførsler og senest to år for direkte debiteringer. Det betyder i praksis, at de interesserede parter får ca. 30 måneder til at forberede migrationen til ordningen for kreditoverførsler og 42 måneder til at migrere til ordningen for direkte debitering fra datoen for vedtagelse af Kommissionens forslag.

Klarhed med hensyn til den langsigtede forretningsmodel for direkte debiteringer i hele Unionen. Det anbefales at forbyde almindelig opkrævning af multilaterale interbankgebyrer for hver enkelt direkte debiteringstransaktion mellem betalingstjenesteudbydere (og foranstaltninger med tilsvarende mål eller virkning). Alligevel tillades multilaterale interbankgebyrer på visse betingelser for direkte debiteringstransaktioner, som ikke kan udføres korrekt, eller som tilbagekaldes af en betalingstjenesteudbydere.

3. FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

Resumé af forslaget

Forslaget om fastsættelse af tekniske krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer har til formål at:

- fastsætte forskellige slutdatoer for migration for henholdsvis kreditoverførsler og direkte debiteringer ved at indføre en række fælles standarder og generelle tekniske krav
- sikre, at betalingstjenesteudbydere giver adgang for kreditoverførsler på linje med pligten til at sikre adgang for direkte debiteringer i artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 924/2009, og interoperabilitet mellem betalingsystemer.

Retsgrundlag:

Artikel 114, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Nærhedsprincippet

Nærhedsprincippet finder anvendelse, idet forslaget ikke hører under Unionens enekompetence.

Forslagets mål kan ikke i tilstrækkelig grad realiseres af medlemsstaterne, hvilket skyldes følgende:

På indeværende tidspunkt har næsten alle medlemsstaterne nationale planer for migration til SEPA. Selv om alle planerne tilskynder migration til SEPA, sigter kun få af dem mod systematisk og fuldstændig erstatning af de traditionelle betalingsinstrumenter inden for en given frist. De frister, som de interesserede parter har fastsat på nationalt plan, varierer fra medlemsstat til medlemsstat. Uden en fælles frist på EU-niveau vil manglende koordinering medlemsstaterne imellem og de interesserede parter imellem i bedste fald føre til problemer i forbindelse med overgangen til SEPA og i værste fald til en hårdknude, som forhindrer reel migration. Endvidere afhænger fristerne ofte af andre forhold. Derfor baner planerne ikke i tilstrækkeligt omfang vej for en hurtig og altomfattende migration til SEPA og er endvidere heller ikke koordineret medlemsstaterne imellem.

En indsats på EU-plan vil af nedenstående grund(e) være et mere effektivt redskab til at nå målene med forslaget:

Et integreret marked for betalinger i euro kræver i sagens natur en indsats på EU-plan, eftersom de underliggende standarder, bestemmelser og processer skal være ens i alle medlemsstaterne. Det underbygger målet med artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union, som omhandler et indre marked og en økonomisk og monetær union med euroen som valuta. Kun en koordineret indsats på EU-plan mellem efterspørgsels- og udbudssiden kan give adgang til alle de potentielle netværksfordele. Alternativet til en indsats på EU-plan ville være et system med multilaterale eller bilaterale aftaler, som ville være alt for komplicerede og bekostelige i sammenligning med lovgivning på EU-niveau. En indsats på EU-plan ville derfor være i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Forslaget er således i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

Proportionalitetsprincippet

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af følgende grund(e):

Forslaget begrænser sig til, hvad der er nødvendigt for at nå forslagens mål.

Alle de foreslåede bestemmelser har gennemgået en proportionalitetstest og intensiv høring for at sikre en hensigtsmæssig og proportionel regulering.

Forslaget tager sigte på at minimere konsekvenserne af ændringerne for alle interesserede parter. De tekniske krav i bilaget til forordningen er udformet således, at de giver mulighed for at anvende de nuværende EU-ordninger uden at lægge begrænsning på fleksibilitet og innovation.

Endvidere giver forslaget medlemsstaterne mulighed for at udnævne de kompetente myndigheder, således at de om ønsket kan anvende de eksisterende administrative strukturer og organer med henblik på at reducere deres omkostninger.

Reguleringsmiddel/reguleringsform

Foreslåede instrumenter: Forordning.

Andre midler vil ikke være hensigtsmæssige af følgende grund(e):

Fastsættelse af en slutdato for migration til kreditoverførsler og direkte debiteringer, som dækker hele Unionen, kræver standardisering på teknisk niveau og størst mulig harmonisering. Det taler til fordel for en forordning frem for et direktiv. Da betalingssektoren har karakter af et netværk, vil de fleste fordele ved SEPA endvidere først manifestere sig, når den indenlandske overgang til betalingsinstrumenter, som dækker hele Unionen, er afsluttet i alle EU-medlemsstaterne. Et direktiv kan eventuelt blive gennemført forskelligt i medlemsstaterne og risikerer at videreføre den nuværende opsplitning af betalingsmarkedet. Endelig ville et direktiv forsinke migrationen på grund af den tid, der medgår til gennemførelsen i medlemsstaterne. Det anbefales derfor at anvende en forordning til at fastsætte en slutdato for migration til SEPA.

4. BUDGETMÆSSIGE KONSEKVENSER

Forslaget har ingen budgetmæssige konsekvenser bortset fra de administrative omkostninger, der normalt er forbundet med at sikre overholdelse af EU-lovgivning, for der oprettes ikke nye udvalg, og der indgås ikke finansielle forpligtelser. Kommissionen er imidlertid også selv en væsentlig bruger af betalingstjenester og burde derfor i lighed med andre brugere drage fordel af øget konkurrence som følge SEPA.

5. YDERLIGERE OPLYSNINGER

Forenkling

Forslaget sigter mod at forenkle lovgivningen, idet artikel 3 samler bestemmelsen om adgang for direkte debiteringer som defineret i forordning (EF) nr. 924/2009 og en lignende bestemmelse om adgang for kreditoverførsler i en enkelt bestemmelse. En forenklet håndtering af betalinger vil være til fordel for de interesserede parter, herunder offentlige myndigheder, erhvervslivet og privatpersoner.

Forordningen vil mindske opsplitningen langs nationale grænser og skabe konkurrence på det europæiske marked for betalinger og vil derfor bidrage til at forenkle betalingsprocesserne.

Eksempelvis burde de offentlige myndigheder, som er storforbrugere af betalingsinstrumenter, drage fordel af SEPA, da SEPA forenkler betalingsprocesserne og giver mulighed for en mere effektiv, "uafbrudt" behandling af betalinger. Det burde blive lettere at foretage offentlige udbud af betalingstjenester på EU-niveau, eftersom antallet af potentielle betalingstjenesteudbydere ville stige, det ville blive lettere at sammenligne deres tilbud, og manglende effektivt på grund af nationale betalingers forskellige formater burde forsvinde. Endvidere ville en kombination af e-fakturer og SEPA som en underliggende betalingsplatform lette automatisk afstemning af fakturaer og betalinger.

For forbrugerne, som bliver stadig mere mobile både erhvervsmæssigt og privat, ville standardiserede grænseoverskridende betalinger på samme måde fjerne behovet for at have flere betalingskonti i forskellige lande.

For betalingstjenesteudbydere og betalingsformidlere ville stordriftsfordele og fælles standarder som følge af SEPA gøre betalinger i hele Unionen meget mere effektive.

Ophævelse af gældende lovgivning

Vedtagelsen af forslaget indebærer ophævelse af artikel 8 i forordning (EF) nr. 924/2009 om sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner. Af hensyn til gennemsigtighed og forenkling konsolideres nævnte artikels substans i dette forslags artikel 3.

Fornyet gennemgang/revision/udløbsklausul

Forslaget omfatter en klausul om fornyet gennemgang.

Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

Den foreslåede retsakt er af relevans for EØS og bør derfor omfatte hele Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Detaljeret gennemgang af forslaget

Følgende korte resumé har til formål at lette beslutningsprocessen ved at skitsere forordningens hovedindhold.

I artikel 1 – genstand og anvendelsesområde – hedder det, at forordningen indeholder bestemmelser om gennemførelse af alle kreditoverførsler og direkte debiteringer foretaget i euro inden for Unionen. Den omfatter ikke visse betalingstransaktioner – f.eks. transaktioner med betalingskort, pengeoverførsler og betalingstransaktioner ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller informationsteknologiretskaber, som ikke fører til en kreditoverførsel eller direkte debitering. Med henblik på at fremme konkurrencen og effektiviteten bør forordningen ikke udelukke "usædvanlige" betalingsordninger fra markedet, navnlig når de er baseret på en kombineret ordning, som omfatter en direkte debitering eller kreditoverførsel. Bestemmelserne i denne forordning finder således kun anvendelse på transaktionens underliggende kreditoverførsel eller direkte debitering.

Artikel 2 – definitioner – så vidt muligt tilpasset de definitioner, der er anvendt i direktiv 2007/64/EF. Da forordningen har et begrænset anvendelsesområde sammenlignet med betalingstjenestedirektivet, er nogle af definitionerne dog skræddersyet til dette forslags behov.

Artikel 3 – sikring af, at betalingstjenesteudbydere giver adgang for kreditoverførsler integreres med pligten til at sikre adgang for direkte debiteringer i artikel 8 i forordning (EF) nr. 924/2009.

Artikel 4 – teknisk interoperabilitet – som er en forudsætning for, at betalingsordninger og -systemer kan fungere gnidningsløst, således at de kan samkøres inden for hele Unionen ved brug af de samme standarder, uden at markedsaktørerne støder på tekniske hindringer, når de behandler betalinger.

Med artikel 5 og bilaget – tekniske krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer – indføres der frister for migration til instrumenter, som anvendes i hele Unionen, ved at kræve, at visse af betalingsindustriens vigtige standarder anvendes, og definere tekniske krav, som både gælder for betalingstjenesteudbydere og kunder.

I henhold til artikel 6 - interbankgebyrer for direkte debiteringer – er det efter den 31. oktober 2012 ikke længere tilladt at opkræve multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion i forbindelse med indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringer. Endvidere defineres de generelle betingelser for interbankgebyrer (multilaterale, bilaterale og ensidige) i forbindelse med R-transaktioner i overensstemmelse med arbejdsdokumentet om "Applicability of Article 81 of the EC Treaty to multilateral interbank-payments in SDD", som Kommissionen offentliggjorde den 3. november 2009.

Artikel 7 – bestemmelse om fritagelse – finder anvendelse på såkaldte "traditionelle" nicheprodukter, som også bør udfases efter en passende overgangsperiode.

Artikel 8 – adgang til betalinger – sikrer, at hvis kreditoverførsler i euro eller direkte debiteringer i euro accepteres indenlands, anvendes de også til og fra en eurokonto på tværs af grænser.

Artikel 9 – de kompetente myndigheder – giver de kompetente myndigheder beføjelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre overensstemmelse med forpligtelserne i denne forordning.

I artikel 10 – sanktioner – stilles der krav til medlemsstaterne om at give Kommissionen en nærmere beskrivelse af sanktionerne.

I henhold til artikel 11 – udenretslige klage- og erstatningsprocedurer – er medlemsstaterne forpligtet til at oprette udenretslige erstatningsorganer med henblik på at bilægge tvister i relation til forordningen. De er også forpligtet til at forelægge Kommissionen oplysninger om disse ordninger.

Artikel 12 til 15 – vedtagelse af delegerede retsakter – gør det muligt at opdatere de tekniske krav.

Artikel 16 – revisionsbestemmelse – omhandler pligten til aflæggelse af rapport, og denne ledsages om nødvendigt af et forslag til ændring.

Artikel 17 – overgangsbestemmelser – sikrer, at slutdatoerne finder anvendelse på medlemsstaterne i euroområdet tidligere, mens medlemsstaterne uden for euroområdet indrømmes en overgangsperiode i betragtning af det begrænsede omfang af deres betalingstransaktioner i euro.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. .../...**om tekniske krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen¹⁰,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsforslag til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹¹,
under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget¹²,
under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹³,
efter den almindelige lovgivningsprocedure og
ud fra følgende betragtninger:

- (1) Oprettelse af et integreret marked for elektroniske betalinger i euro uden væsentlig skelnen mellem indenlandske og grænseoverskridende betalinger er en forudsætning for, at det indre marked kan fungere hensigtsmæssigt. Projektet med det fælles eurobetalingsområde (i det følgende benævnt "SEPA") tager derfor sigte på at udvikle fælles EU-betalingsinstrumenter til erstatning af de nuværende indenlandske betalingsinstrumenter. Med indførelsen af åbne, fælles betalingsstandarder, bestemmelser og praksisser samt integreret betalingsbehandling burde SEPA give Unionens borgere og virksomheder sikre, konkurrencedygtige, brugervenlige og pålidelige betalingstjenester i euro. SEPA burde endvidere skabe gunstige betingelser for øget konkurrence inden for betalingstjenester og for uhindret udvikling og hurtig gennemførelse i hele EU af betalingsrelaterede innovationer. Som følge af større stordriftsfordele, bedre driftseffektivitet og øget konkurrence burde elektroniske betalingstjenester i euro derfor skabe et optimalt nedadgående pristryk. Det burde få store konsekvenser, særlig i medlemsstater med relativt dyre betalinger. Overgangen

¹⁰ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹¹ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹² EUT C [...] af [...], s. [...].

¹³ EUT C [...] af [...], s. [...].

til SEPA burde derfor ikke blive ledsaget af generelle prisstigninger for betalingstjenestebrugerne i almindelighed, og forbrugerne i særdeleshed.

- (2) SEPA's succes er meget vigtig i økonomisk, monetær samt politisk henseende. Ordningen er helt på linje med Europa 2020-strategien, som sigter mod en mere intelligent økonomi, hvor velstand skyldes innovation og mere effektiv anvendelse af forhåndenværende ressourcer. Europa-Parlamentet har i sine beslutninger af 12. marts¹⁴ 2009 og 10. marts 2010¹⁵ om gennemførelsen af SEPA og Rådet har i sine konklusioner vedtaget den 2. december 2009¹⁶ understreget, hvor vigtigt det er at sikre hurtig migration til SEPA.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked¹⁷ tilvejebringer et moderne retsgrundlag for oprettelsen af et indre marked for betalinger, hvor SEPA er grundstenen.
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001¹⁸ tilvejebringer også en række foranstaltninger, som kan medvirke til at gøre SEPA til en succes, f.eks. en udvidelse af princippet om lige store gebyrer til at omfatte grænseoverskridende direkte debiteringer.
- (5) Den europæiske banksektors selvregulerende tiltag gennem SEPA-initiativet har endvidere vist sig ikke at være tilstrækkelige til at sikre fælles migration til ordninger for kreditoverførsler og direkte debiteringer i hele Unionen både på udbuds- og efterspørgselssiden. Endvidere har denne selvreguleringsproces ikke været underlagt passende styringsforanstaltninger, hvilket muligvis er en del af forklaringen på efterspørgselssidens langsomme tilgang. De fordele, der er forbundet med et integreret marked for betalinger, kan kun tilvejebringes i fuldt omfang gennem en hurtig og altomfattende migration til kreditoverførsler og direkte debiteringer, som dækker hele Unionen, således at de store omkostninger, der er forbundet med at anvende traditionelle produkter og SEPA-produkter parallelt, kan fjernes.
- (6) Der bør derfor indføres bestemmelser om gennemførelse af alle kreditoverførsler og direkte debiteringer foretaget i euro i Unionen. Korttransaktioner bør dog ikke være omfattet på indeværende tidspunkt, for de fælles standarder for EU-kortbetalinger er stadig under udarbejdelse. Pengeoverførsler, interne betalingstransaktioner, betalingstransaktioner med store beløb mellem betalingstjenesteudbydere og betalinger via mobiltelefon bør ikke være omfattet af de pågældende bestemmelser, idet disse betalingstjenester ikke kan sammenlignes med kreditoverførsler og direkte debiteringer.
- (7) På indeværende tidspunkt findes der flere betalingsinstrumenter - hovedsagelig til betalinger over internettet - som også anvender det internationale bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskoden (BIC), og som er baseret på kreditoverførsler og direkte debiteringer, men som derudover har yderligere egenskaber. Disse ordninger

¹⁴ P6_TA(2009)0139.

¹⁵ P7_TA(2010)0057.

¹⁶ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/ecofin/111670.pdf.

¹⁷ EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1.

¹⁸ EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11.

forventes at sprede sig ud over de nuværende nationale grænser og kan muligvis imødekomme forbrugernes efterspørgsel efter innovative, sikre og billige betalingsinstrumenter. For ikke at udelukke sådanne ordninger fra markedet bør forordningen om slutdatoer for direkte debitering og kreditoverførsler kun finde anvendelse på transaktionens underliggende kreditoverførsel eller direkte debitering.

- (8) For at kunne gennemføre en kreditoverførsel skal der være adgang til betalingsmodtagerens konto. For at fremme disse betalingsinstrumenters ibrugtagning bør der indføres en pligt til at sikre adgang på EU-niveau. For at forbedre gennemsigtigheden bør denne pligt og den pligt til at sikre adgang, der allerede er indført for direkte debiteringer i henhold til forordning (EF) nr. 924/2009, endvidere konsolideres i en fælles retsakt.
- (9) Konkurrence forudsætter teknisk interoperabilitet. Hvis der skal oprettes et integreret marked for elektroniske betalingssystemer, hvor der gøres brug af euro, skal kreditoverførsler og direkte debiteringer kunne foregå uden tekniske hindringer og være omfattet af en ordning med grundlæggende regler, som hovedparten af betalingstjenesteudbydere i hovedparten af medlemsstaterne tilslutter sig, og som er de samme for både grænseoverskridende og rent indenlandske kreditoverførsler og direkte debiteringer. Hvis der indføres mere end én sådan ordning, eller hvis der findes mere end et system til behandling af sådanne betalinger, bør de pågældende ordninger og systemer være interoperable, således at alle brugere og betalingstjenesteudbydere kan udnytte fordelene ved problemfrie betalinger i euro i hele Unionen.
- (10) Det meget vigtigt at identificere tekniske krav, som entydigt fastlægger de egenskaber, EU-betalingsordninger, udarbejdet under passende styringsforanstaltninger skal opfylde for at sikre interoperabilitet. Sådanne tekniske krav bør ikke begrænse fleksibilitet og innovation og bør være åbne og neutrale i forhold til potentielle nye udviklinger og forbedringer på betalingsmarkedet. De bør udformes under hensyntagen til de særlige karakteristika ved kreditoverførsler og direkte debiteringer, særlig for så vidt angår dataene i betalingsmeddelelsen. De bør også, særlig for direkte debiteringer, omfatte foranstaltninger, som kan øge betalingstjenestebrugernes tillid til sådanne instrumenter.
- (11) Teknisk standardisering er hovedhjørnestenen i integrationen af netværk såsom Unionens marked for betalinger. For alle relevante transaktioner bør der fra en given dato stilles krav om anvendelse af standarder udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer. I betalingssammenhæng ville det være IBAN, BIC og standarden for meddelelser om finansielle tjenester "ISO 20022 XML". Forudsætningen for fuld interoperabilitet i hele Unionen er derfor, at alle betalingstjenesteudbydere bruger sådanne standarder. Obligatorisk brug af IBAN-numre og BIC-koder bør især, om nødvendigt, fremmes ved hjælp af omfattende kommunikations- og hjælpeforanstaltninger i medlemsstaterne for at sikre en gnidningsfri og let overgang til kreditoverførsler og direkte debiteringer i hele EU, særlig for forbrugerne.
- (12) Det er passende at fastsætte datoer for, hvornår alle kreditoverførsler og direkte debiteringer bør opfylde disse tekniske krav, samtidig med at markedet dog forbliver åbent over for yderligere udvikling og innovation.

- (13) Der bør fastsættes forskellige migrationsdatoer for at tage højde for forskellene mellem kreditoverførsler og direkte debiteringer. Kreditoverførsler og direkte debiteringer, som dækker hele Unionen, har ikke samme modenhed, for direkte debiteringer er et mere kompliceret instrument end kreditoverførsler, og derfor kræver migrationen til direkte debiteringer, som dækker hele Unionen, væsentligt flere ressourcer end migrationen til kreditoverførsler, som dækker hele Unionen.
- (14) Multilaterale interbankgebyrer for direkte debiteringer skal reguleres for at skabe lige vilkår for betalingstjenesteudbydere og dermed gøre det muligt at skabe et fælles marked for direkte debiteringer. Multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion begrænser konkurrencen mellem betalingsmodtagernes banker og øger de gebyrer, som sådanne banker opkræver af betalingsmodtagerne, hvilket fører til skjulte merpriser for betalere. Mens multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion kun udviser ringe eller ingen objektiv effektivitet, kan multilaterale interbankgebyrer for R-transaktioner muligvis medvirke til at sikre en effektiv fordeling af omkostningerne inden for det fælles marked. Derfor synes et forbud mod multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion at kunne bidrage til at skabe et effektivt europæisk marked for direkte debiteringer. Alligevel bør multilaterale interbankgebyrer være tilladt i forbindelse med R-transaktioner, hvis de opfylder visse betingelser. Under alle omstændigheder bør anvendelsen af artikel 101 og 102 i TEUF på multilaterale interbankgebyrer for R-transaktioner ikke omfattes af sådanne bestemmelser.
- (15) Der bør anvendelse af multilaterale interbankgebyrer pr. transaktion i forbindelse med indenlandske og grænseoverskridende direkte debiteringer begrænses tidsmæssigt, og der bør indføres generelle betingelser for anvendelse af interbankgebyrer i forbindelse med R-transaktioner.
- (16) I nogle medlemsstater findes der visse traditionelle betalingsinstrumenter, som svarer til kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men som har meget specifikke funktionaliteter, ofte af historiske eller juridiske årsager. Normalt tegner sådanne produkter sig for et margintalt transaktionsvolumen. de kunne derfor egentlig klassificeres som nicheprodukter. En overgangsperiode for sådanne nicheprodukter, som er tilstrækkeligt lang til at minimere migrationens konsekvenser for betalingstjenestebrugerne, burde gøre det lettere for begge sider af markedet først at fokusere på migrationen af hovedmassen af kreditoverførsler og direkte debiteringer, hvorved størstedelen af de potentielle fordele ved et integreret EU-marked for betaling vil kunne udnyttes på et tidligere tidspunkt.
- (17) For at det indre marked for betaling kan fungere i praksis, er det meget vigtigt at sikre, at betalere, såsom virksomheder eller offentlige myndigheder, kan foretage kreditoverførsler til betalingskonti, som betalingsmodtagerne har oprettet hos betalingstjenesteudbydere etableret i andre medlemsstater, og som der er adgang til i henhold til denne forordning.
- (18) De kompetente myndigheder bør have beføjelse til at udføre deres overvågningsopgaver effektivt og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at betalingstjenesteudbydere opfylder kravene i denne forordning.
- (19) Medlemsstaterne skal i deres nationale lovgivning fastsætte sanktioner for manglende overholdelse af denne forordning, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed og har afskrækkende virkning.

- (20) For at sikre eventuel erstatning, hvis denne forordning ikke anvendes korrekt, bør medlemsstaterne indføre tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister, som følger deraf.
- (21) Det er ønskeligt, at Kommissionen forelægger en rapport om disse forordningsbestemmelers effektivitet.
- (22) Kommissionen bør tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, jf. traktatens artikel 290, om opdatering af de tekniske krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer.
- (23) Da betalingstjenesteudbydere fra medlemsstaterne uden for euroområdet får et større forberedende arbejde, bør sådanne betalingstjenesteudbydere kunne udsætte anvendelsen af disse tekniske krav i en vis periode.
- (24) For at øge retssikkerheden bør fristerne for interbankgebyrer i artikel 6 og 7 i forordning (EF) nr. 924/2009 tilpasses bestemmelserne i denne forordning.
- (25) Forordning (EF) nr. 924/2009 bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (26) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁹ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning.
- (27) Finansielle meddelelser vedrørende betalinger og overførsler inden for SEPA er ikke omfattet af aftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater af 8. juli 2010 om behandling og overførsel af finansielle betalingsdata til brug for programmet til sporing af finansiering af terrorisme²⁰.
- (28) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af foranstaltningens omfang eller virkninger bedre gennemføres på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1
Genstand og anvendelsesområde

1. Denne forordning indeholder bestemmelser om gennemførelse af kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro inden for Unionen, hvor både betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i Unionen, eller hvor den eneste betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingstransaktionen er etableret i Unionen.

¹⁹ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

²⁰ EUT L 195 af 27.7.2010, s. 1.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på følgende:
 - a) betalingstransaktioner gennemført internt hos betalingstjenesteudbydere samt betalingstransaktioner mellem betalingstjenesteudbydere for egen regning
 - b) betalingstransaktioner gennemført og afviklet ved hjælp af betalingssystemer for store beløb, hvor både den oprindelige initiativtager og den endelige modtager af betalingen er en betalingstjenesteudbyder
 - c) betalingstransaktioner ved hjælp af et betalingskort, herunder hævning af kontanter fra en betalingskonto, hvis de ikke fører til en kreditoverførsel eller direkte debitering til eller fra en betalingskonto, der er identificeret ved nummeret til identifikation af betalingskontoen (BBAN) eller det internationale nummer til identifikation af betalingskontoen (IBAN).
 - d) betalingstransaktioner ved hjælp af et telekommunikations-, digital- eller informationsteknologiredskab, hvis de ikke fører til en kreditoverførsel eller direkte debitering til eller fra en betalingskonto, der er identificeret ved et BBAN- eller IBAN-nummer
 - e) pengeoverførsler, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalernes eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne.
3. Hvis betalingsordninger er baseret på betalingstransaktioner ved hjælp af kreditoverførsler eller direkte debiteringer, men har yderligere egenskaber, finder denne forordning kun anvendelse på de underliggende kreditoverførsler eller direkte debiteringer.

Artikel 2 *Definitioner*

I denne forordning forstås ved:

- 1) "kreditoverførsel": en betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner initieres af betaleren på grundlag af det samtykke, som betaleren har meddelt sin udbyder af betalingstjenester
- 2) "direkte debitering": en betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af betalernes samtykke
- 3) "betaler": en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto
- 4) "betalingsmodtager": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion

- 5) "betalingskonto": en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 6) "betalingssystem": et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 7) "betalingsordning": et sæt regler, praksisser og standarder for gennemførelse af betalinger mellem ordningens deltagere, der adskiller sig fra infrastruktur eller betalingssystemer, som ligger til grund for ordningens funktion på tværs af og i medlemsstater
- 8) "udbyder af betalingstjenester/betalingstjenesteudbyder": enhver af de kategorier, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, og fysiske eller juridiske personer som omhandlet i samme direktivs artikel 26, men ikke de institutter, som er angivet i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF²¹, og som har modtaget dispensation fra en medlemsstat i henhold til artikel 2, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF
- 9) "bruger af betalingstjenester/betalingstjenestebruger": en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- 10) "betalingstransaktion": handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at overføre midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 11) "betalingsordre": enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 12) "interbankgebyr": et gebyr, der betales mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester for hver enkelt debiteringstransaktion
- 13) "multilateralt interbankgebyr": et interbankgebyr, som er genstand for en kollektiv aftale mellem udbydere af betalingstjenester
- 14) "BBAN": et nummer til identifikation af en betalingskonto, som entydigt identificerer en individuel konto hos en udbyder af betalingstjenester i en medlemsstat, og som kun kan anvendes i forbindelse med indenlandske transaktioner
- 15) "IBAN": et internationalt nummer til identifikation af en betalingskonto, som entydigt identificerer en individuel konto hos en bestemt udbyder af betalingstjenester i en medlemsstat, og hvis bestanddele fremgår af ISO 13616, der er fastsat af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO)
- 16) "BIC": en kode, som entydigt identificerer en udbyder af betalingstjenester, og hvis bestanddele fremgår af ISO 13616, der er fastsat af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO)

²¹ EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.

- 17) "ISO 20022 XML": en standard til udvikling af elektroniske finansielle meddelelser som defineret af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO), der omfatter den fysiske beskrivelse med XML-syntaks af betalingstransaktionerne i overensstemmelse med reglerne om god forretningsskik og gennemførelsesbestemmelserne for EU-ordninger vedrørende betalingstransaktioner inden for denne forordnings anvendelsesområde.

Artikel 3
Sikring af adgang

Giver en betalingstjenesteudbyder adgang for en indenlandsk kreditoverførsel eller en direkte debitering eller begge foretaget i euro på en given betalingskonto, skal udbyderen give adgang, i overensstemmelse med reglerne for betalingsordningen, for kreditoverførsler og direkte debiteringer, der initieres via en betalingstjenesteudbyder etableret i en hvilken som helst medlemsstat.

Artikel 4
Interoperabilitet

1. Betalingstjenesteudbydere gennemfører kreditoverførsler og direkte debitering i henhold til en betalingsordning, som opfylder følgende betingelser:
 - a) den har de samme regler for indenlandske og grænseoverskridende kreditoverførsler og direkte debiteringer på tværs af og i medlemsstaterne
 - b) deltagerne i ordningen repræsenterer hovedparten af betalingstjenesteudbyderne i hovedparten af medlemsstaterne.
2. Betalingssystemer og, hvis det er relevant, betalingsordninger gøres teknisk interoperable ved brug af standarder udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer.
3. Tekniske barrierer må ikke hindre behandling af kreditoverførsler og direkte debiteringer.

Artikel 5
Krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer

1. Senest **[insert concrete date 12 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]** gennemføres kreditoverførsler i overensstemmelse med de tekniske krav, som er omhandlet i bilagets punkt 1 og 2.
2. Senest **[insert concrete date 24 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]** gennemføres direkte debiteringer i overensstemmelse med artikel 6 og de tekniske krav, som er omhandlet i bilagets punkt 1 og 3.
3. Uanset stk. 1 og 2 kan medlemsstaterne fastsætte tidligere datoer end dem, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

4. Kommissionen kan ændre bilaget med henblik på at tage højde for tekniske fremskridt og markedsudviklingen. Nævnte foranstaltninger træffes ved delegerede retsakter efter proceduren i artikel 12.

Artikel 6
Interbankgebyrer for direkte debiteringer

1. Multilaterale interbankgebyrer pr. direkte debitering og andre aftalte vederlag med samme formål eller virkning finder ikke anvendelse på direkte debiteringer, jf. dog stk. 2.
2. Multilaterale interbankgebyrer kan finde anvendelse på direkte debiteringer, som en udbyder af betalingstjenester ikke kan gennemføre behørigt, fordi betalingsordren afvises eller returneres (R-transaktioner), udført af betalingstjenesteudbydere, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Ordningen sigter mod en effektiv tildeling af omkostningerne til den part, der er årsag til R-transaktionen, under hensyntagen til transaktionsomkostninger og forbrugerbeskyttelse.
 - b) Gebyrerne er rent omkostningsbaserede.
 - c) Gebyrerne overstiger ikke de faktiske omkostninger, der er forbundet med en R-transaktion, som håndteres af den mest omkostningseffektive sammenlignelige betalingstjenesteudbyder, der er repræsentativ i forhold til den multilaterale ordning for så vidt angår transaktionsvolumen og tjenesteydelsernes art.
 - d) Gebyrer anvendt i overensstemmelse med litra a), b) og c), forhindrer betalingstjenesteudbydere i at opkræve yderligere gebyrer i forbindelse med de omkostninger, som dækkes af interbankgebyrerne, af deres respektive betalingstjenestebrugere.
 - e) Der må ikke findes noget praktisk og rentabelt alternativ til den kollektive aftale, som ville indebære en tilsvarende eller mere effektiv håndtering af R-transaktioner med tilsvarende eller lavere omkostninger til følge for forbrugerne.

For så vidt angår første afsnit tages der ved beregning af gebyrer for R-transaktioner kun hensyn til omkostningskategorier, som er direkte og entydigt relevante for R-transaktionens håndtering. Disse omkostninger defineres nøje. En specificering af omkostningsbeløbet, hvor de enkelte bestanddele identificeres hver for sig, indgår som led i den kollektive aftale for at lette kontrol og overvågning.

3. Stk. 1 og de betingelser, der er omhandlet i stk. 2, litra a), b) og d), finder også anvendelse på bilaterale eller ensidige foranstaltninger, som har tilsvarende mål eller virkning.

Artikel 7
Bestemmelse om fritagelse

1. Medlemsstaterne kan tillade de kompetente myndigheder at fritage kreditoverførsler eller direkte debiteringer med en, i henhold til de officielle statistikker, som Den Europæiske Centralbank offentliggør hvert år over betalinger, kumulativ markedsandel på mindre end 10 % af de samlede henholdsvis kreditoverførsler eller direkte debiteringer i den pågældende medlemsstat, fra alle eller nogle af kravene i artikel 5, stk. 1, 2 og 3, indtil **[insert concrete date 36 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]**.
2. Medlemsstaterne kan tillade de kompetente myndigheder at fritage de betalingstransaktioner indledt ved hjælp af et betalingskort på salgsstedet, som fører til direkte debitering fra en betalingskonto, der er identificeret ved et BBAN- eller IBAN-nummer, fra alle eller nogle af kravene i artikel 5, stk. 1, 2 og 3, indtil **[insert concrete date 60 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]**.
3. Hvis en medlemsstat tillader de kompetente myndigheder at anvende den bestemmelse om fritagelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, underretter den Kommissionen herom senest **[insert concrete date 6 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]**. Medlemsstaten underretter omgående Kommissionen om enhver senere ændring.

Artikel 8
Adgang til betalinger

1. En betaler, som anvender kreditoverførsler til at overføre midler fra sin betalingskonto til andre betalingskonti hos betalingstjenesteudbydere etableret i den samme medlemsstat, må ikke nægte at foretage kreditoverførsler til betalingskonti hos betalingstjenesteudbydere, som er etableret i en anden medlemsstat og med adgang i overensstemmelse med artikel 3.
2. En betalingsmodtager, som anvender direkte debiteringer til at modtage midler på sin betalingskonto fra andre betalingskonti hos betalingstjenesteudbydere etableret i den samme medlemsstat, må ikke nægte at modtage direkte debiteringer fra betalingskonti hos betalingstjenesteudbydere, som er etableret i en anden medlemsstat og med adgang i overensstemmelse med artikel 3.

Artikel 9
De kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger enten offentlige myndigheder eller organer, som er anerkendt ved national lovgivning eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har fået bemyndigelse hertil ved national lovgivning, herunder nationale centralbanker, som de kompetente myndigheder, der bærer ansvaret for at sikre, at denne forordning overholdes. Medlemsstaterne kan udpege eksisterende organer til at fungere som kompetente myndigheder.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, senest **[insert concrete date 6 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]**.

ikrafttrædelse]. De underretter omgående Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse myndigheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at kunne varetage deres opgaver. Hvis der findes mere end én kompetent myndighed for de emner, som omfattes af denne forordning, på medlemsstaternes område, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt.
4. De kompetente myndigheder overvåger overholdelsen af denne forordning effektivt samt træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre dens overholdelse.

Artikel 10 *Sanktioner*

Medlemsstaterne fastsætter senest **[insert concrete date 6 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]** bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Disse sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne anmelder disse sanktionsbestemmelser til Kommissionen senest **[insert concrete date 12 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]** og giver den omgående besked om enhver ændring af dem.

Artikel 11 *Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer*

1. Medlemsstaterne indfører tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister, der følger af denne forordning, mellem brugere af betalingstjenester og deres udbydere af betalingstjenester. Medlemsstaterne udpeger med henblik herpå eksisterende organer, hvor det er relevant, eller opretter nye organer.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de organer, der er omhandlet i stk. 1, senest **[insert concrete date 6 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]**. De underretter omgående Kommissionen om senere ændringer med hensyn til disse organer.

Artikel 12 *Udøvelse af de delegerede beføjelser*

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de delegerede retsakter i artikel 5, stk. 4, for en ubegrænset periode. I særligt hastende tilfælde finder artikel 15 anvendelse.
2. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, underretter den Europa-Parlamentet og Rådet samtidigt herom.

3. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i artikel 13 og 14 anførte betingelser.

Artikel 13
Tilbagekaldelse af delegationen

1. Delegationen af beføjelser i artikel 5, stk. 4, kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet.
2. Hvis en institution indleder en intern procedure for at beslutte, om den ønsker at tilbagekalde delegationen af beføjelser, giver den den anden institution og Kommissionen meddelelse herom inden for et rimeligt tidsrum, inden den træffer endelig afgørelse, og oplyser samtidig, hvilke delegerede beføjelser der eventuelt vil blive tilbagekaldt, samt begrundelsen herfor.

Afgørelsen om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning straks eller på et senere tidspunkt, hvis dette er angivet i afgørelsen. Afgørelsen er uden virkning for gyldigheden af de delegerede retsakter, der allerede er trådt i kraft. Afgørelsen offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 14
Indsigelser mod delegerede retsakter

1. Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod en delegeret retsakt inden to måneder fra underretningen herom. Fristen forlænges med en måned på foranledning af Europa-Parlamentet eller Rådet.
2. Hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har rejst indsigelse mod den delegerede retsakt ved fristens udløb, offentliggøres den delegerede retsakt i *Den Europæiske Unions Tidende* og træder i kraft på den dato, der er fastsat dens bestemmelser.

Den delegerede retsakt kan offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* og træde i kraft inden udløbet af nævnte periode, hvis Europa-Parlamentet og Rådet begge har meddelt Kommissionen, at de ikke har til hensigt at gøre indsigelser.

3. Hvis Europa-Parlamentet eller Rådet gør indsigelse mod den delegerede retsakt, træder retsakten ikke i kraft. Den institution, der gør indsigelse mod den delegerede retsakt, anfører begrundelsen herfor.

Artikel 15
Hasteprocedure

1. En delegeret retsakt, der er vedtaget efter hasteproceduren, træder i kraft straks og finder anvendelse så længe, der ikke er gjort indsigelse mod den i henhold til stk. 2. I underretningen af Europa-Parlamentet og Rådet om retsakten skal der anføres en begrundelse for anvendelse af hasteproceduren.

2. Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod en delegeret retsakt inden seks uger efter underretningen. I så fald ophører retsakten med at finde anvendelse. Den institution, der gør indsigelse mod den delegerede retsakt, anfører begrundelsen herfor.

Artikel 16 *Evaluering*

Senest [insert concrete date 3 år efter ikrafttrædelse] forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank en rapport om anvendelsen af denne forordning, og denne ledsages om nødvendigt af et forslag.

Artikel 17 *Overgangsbestemmelser*

1. Betalingstjenesteudbydere etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal opfylde kravene i artikel 3 senest den 31. oktober 2014. Hvis euroen imidlertid indføres som valuta i en sådan medlemsstat før den 1. november 2013, skal betalingstjenesteudbydere etableret i den pågældende medlemsstat, opfylde kravene i artikel 3 inden for et år fra den dato, hvor den pågældende medlemsstat indtrådte i euroområdet.
2. Betalingstjenesteudbydere etableret i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, skal opfylde kravene i artikel 4 og i bilagets punkt 1 og 2, for kreditoverførsler foretaget i euro og kravene i artikel 4 og bilagets punkt 1 og 3, for direkte debiteringer foretaget i euro senest [insert concrete date 4 år efter denne forordnings ikrafttrædelse]. Hvis euroen imidlertid indføres som valuta i en sådan medlemsstat før [insert concrete date 3 år efter denne forordnings ikrafttrædelse], skal betalingstjenesteudbydere etableret i den pågældende medlemsstat, opfylde disse krav inden for et år fra den dato, hvor den pågældende medlemsstat indtrådte i euroområdet.

Artikel 18 *Ændring af forordning (EF) nr. 924/2009*

I forordning (EF) nr. 924/2009 foretages følgende ændringer:

1. I artikel 6 ændres ordene "inden den 1. november 2012" til "inden [insert concrete date 24 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]".
2. I artikel 7 foretages følgende ændringer:
 - a) I stk. 1 ændres ordene "inden den 1. november 2012" til "inden [insert concrete date 24 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]".
 - b) I stk. 2 ændres ordene "inden den 1. november 2012" til "inden [insert concrete date 24 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]".

- c) I stk. 3 ændres ordene "inden den 1. november 2012" til "inden **[insert concrete date 24 måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse]**".

3. Artikel 8 udgår.

Artikel 19
Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand

BILAG
TEKNISKE KRAV (ARTIKEL 5)

- 1) Følgende tekniske krav finder både anvendelse på **kreditoverførsler** og **direkte debiteringer**:
- a) Betalingstjenesteudbydere og betalingstjenestebrugere anvender IBAN-nummeret til at identificere betalingskonti, uanset om både betalerens betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingstransaktionen er etableret i samme medlemsstat, eller om en af betalingstjenesteudbyderne er etableret i en anden medlemsstat.
 - b) Betalingstjenesteudbydere anvender meddelelsesformater baseret på ISO 20022 XML-standarden ved videresendelse af betalingstransaktioner til en anden betalingstjenesteudbyder eller et betalingssystem.
 - c) Betalingstjenestebrugere anvender meddelelsesformater baseret på ISO 20022 XML-standarden ved initiering eller modtagelse af individuelle pengeoverførsler, som videresendes samlet.
 - d) Datafeltet har ved overførsler plads til 140 tegn. Betalingsordninger kan have plads til flere tegn, medmindre det redskab, der anvendes til at overføre oplysninger, har tekniske begrænsninger med hensyn til tegn; i så fald finder redskabets teknisk betingede grænse anvendelse.
 - e) De oplysninger, der vedrører overførslen, og alle andre data, som angives i overensstemmelse med dette bilags punkt 2 og 3, videresendes i fuldt omfang og uden ændringer mellem betalingstjenesteudbydere i hele betalingskæden.
 - f) Når dataene foreligger i elektronisk form, skal betalingstransaktionerne give mulighed for en fuldt automatiseret, elektronisk behandling på alle behandlingsstadier i hele betalingskæden (uafbrudt behandling), således at hele betalingsprocessen kan foregå elektronisk uden behov for ny indlæsning eller manuel intervention. Det gælder også for usædvanlig håndtering af kreditoverførsler og direkte debiteringer, hvis det er muligt.
 - g) Betalingsordninger fastsætter ikke en minimumsgrænse for betalingstransaktionens beløbsstørrelse og giver mulighed for kreditoverførsler og direkte debiteringer
 - h) Betalingsordninger er ikke forpligtet til at gennemføre kreditoverførsler og direkte debiteringer, som overstiger 999 999 999,99 EUR.
- 2) Følgende krav finder i tillæg til de krav, der er nævnt i punkt 1, anvendelse på **kreditoverførsler**:
- a) Betalingsmodtagere, som accepterer kreditoverførsler, meddeler, hver gang der anmodes om en kreditoverførsel, deres IBAN-nummer og deres betalingstjenesteudbyders BIC-kode til betaleren.

- b) Betaleren har pligt til at give sin betalingstjenesteudbyder følgende data, som videresendes til betalingsmodtageren via betalingskæden i overensstemmelse med de krav, der er fastlagt i den nationale lovgivning til gennemførelse af direktiv 95/46/EF:
- i) betalerens navn og/eller IBAN-nummeret på betalerens konto
 - ii) kreditoverførselsens beløbsstørrelse
 - iii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens konto
 - iv) betalingsmodtagerens navn
 - vi) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen.
- c) Endvidere har betalerens betalingstjenesteudbyder pligt til at give betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder følgende data:
- i) BIC-koden for betalerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - ii) BIC-koden for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
 - iii) betalingsordningens identifikationskode
 - iv) kreditoverførselsens afviklingsdato
 - v) betalerens betalingstjenesteudbyders referencenummer til kreditoverførselsmeddelelsen.
- 3) Følgende krav finder i tillæg til de krav, der er nævnt i punkt 1, anvendelse på **direkte debiteringer**:
- a) Betalere meddeler kun en gang før den første direkte debitering deres IBAN-nummer og, hvis det er relevant, deres betalingstjenesteudbyders BIC-kode til betalingsmodtageren.
 - b) Betalingsmodtageren sender med den første direkte debitering og med direkte engangsdebiteringer og sammen med alle efterfølgende direkte debiteringer de mandatrelaterede oplysninger til betalingstjenesteudbyderen. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder videresender sådanne mandatrelaterede oplysninger til betalerens betalingstjenesteudbyder sammen med alle direkte debiteringer.
 - c) Betaleren har mulighed for at pålægge sin betalingstjenesteudbyder at begrænse en direkte debitering til et vist beløb eller en vis periode eller begge.
 - d) Hvis aftalen mellem betaleren og betalingsmodtageren udelukker retten til refusion, tjekker betalerens betalingstjenesteudbyder efter anmodning fra betaleren alle indgivne direkte debiteringer for at konstatere, om beløbet for

den indgivne direkte debitering svarer til det aftalte beløb i mandatet på grundlag af de mandatrelaterede oplysninger, før betalerens konto debiteres.

- e) Betaleren har mulighed for at give sin betalingstjenesteudbyder instrukser om at blokere direkte debiteringer på betalerens konto eller at blokere direkte debiteringer fra en eller flere specificerede betalingsmodtagere eller udelukkende at give tilladelse til direkte debiteringer fra en eller flere specificerede betalingsmodtagere.
- f) Samtykke gives både til betalingsmodtageren og til betalerens betalingstjenesteudbyder (direkte eller indirekte gennem betalingsmodtageren), og mandaterne opbevares sammen med senere ændringer og/eller annulleringer, af betalingsmodtageren eller af tredjemand på betalingsmodtagerens vegne.
- g) Betalingsmodtageren har pligt til at give sin betalingstjenesteudbyder følgende data, som videresendes til betaleren via betalingskæden:
 - i) type direkte debitering (tilbagevendende, enkeltstående, første, sidste eller retur)
 - ii) betalingsmodtagerens navn
 - iii) IBAN-nummeret på betalingsmodtagerens betalingskonto, som skal krediteres for det opkrævede beløb
 - iv) betalerens navn
 - v) IBAN-nummeret på betalerens betalingskonto, som skal debiteres for det opkrævede beløb
 - vi) entydig mandatreference
 - vii) datoen for mandatets undertegnelse
 - viii) det opkrævede beløbs størrelse
 - ix) entydig mandatreference fra den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet (hvis mandatet overtages af en anden betalingsmodtager end den betalingsmodtager, som udstedte mandatet)
 - x) betalingsmodtagerens identifikationsnummer
 - xi) identifikationsnummeret for den oprindelige betalingsmodtager, som udstedte mandatet (hvis mandatet overtages af en anden betalingsmodtager end den betalingsmodtager, som udstedte mandatet)
 - xii) eventuelle oplysninger vedrørende overførslen fra betalingsmodtageren til betaleren.
- h) Endvidere har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder pligt til at give betalerens betalingstjenesteudbyder følgende data:

- i) BIC-koden for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
- ii) BIC-koden for betalerens betalingstjenesteudbyder (medmindre andet aftales af de betalingstjenesteudbydere, der er involveret i betalingstransaktionen)
- iii) navnet på betalerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
- iv) identifikationskoden for betalerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
- v) navnet på betalingsmodtagerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
- vi) identifikationskoden for betalingsmodtagerens reference (hvis det findes i det dematerialiserede mandat)
- vii) betalingsordningens identifikationskode
- viii) det opkrævede beløbs afviklingsdato
- ix) betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders reference til opkrævningen
- x) mandattype
- xi) det opkrævede beløbs forfaldsdato.